

HET VERLANGEN

naar buiten. En hoewel zijn gekwetste jongenstrots het hem verbood, ging hij toch rondkijken en zoeken. Hij liep gedurende anderhalf uur in alle richtingen, gaf het toen op en ging weer naar den duintop, waar hij den vorigen middag had doorgebracht. Toen hij er eenmaal zat, staarde hij lang voor zich uit en begon ook weer het gepeuter in zijn hoofd. Maar hoe hij ook zocht, het was hem onbegrijpelijk dat Dr Van Leeuwen zoo deed.

Om één uur, aan den lunch, zaten ze weer tegenover elkaar. Dr Van Leeuwen scheen zeer opgewekt, praatte aan één stuk door, dat hij zoo'n prachtige wandeling had gemaakt.

Freek luisterde, maar zonder eenige belangstelling. Het verstoppertje spelen hinderde hem.

Na de lunch stak Dr Van Leeuwen een sigaar aan en ging gemakkelijk zitten genieten. Freek voelde zich stram en ongelukkig worden door een dergelijke bewuste ontkenning. Dr Van Leeuwen echter keek een tijd lang zeer belangstellend naar buiten en rookte. Toen, als heel toevallig, keek hij weer voor zich, zei uiterst verbaasd:

„Gut, zit jij daar nog al?”

„Ja,” antwoordde Freek argeloos.

„Hé, ik dacht. . . .” van Leeuwen lachte sarcastisch, „ik dacht eigenlijk, dat je. . . . naar je. . . . meisje was.” Plotseling lachte hij niet meer. Zijn gezicht veranderde, de lippen perste hij opeen, onder de half gesloten oogleden loerde hij naar de uitwerking van zijn woorden.

Freek was eerst vuurrood, daarna spierwit geworden.

„Gaat 't je wat an, kan je 't niet hebben?” barstte hij ineens los. Tranen van woede schoten hem in de oogen. Hij stond met een ruk op, gaf een schop tegen den poot van de tafel en liep snel naar buiten. Dr Van Leeuwen, krijtwit, sidderend van woede en verontwaardiging, beet hem nog toe: „Vlegel! We spreken mekaar nog wel.” Maar Freek stond al buiten. Het bloed bonsde hem in de slapen. Hij begon te loopen, den boulevard af, het strand langs. Hij werd zich bewust, dat hij haar zocht. Iemand moest hij hebben om zijn hart uit te storten. Maar ze was natuurlijk nergens te vinden. Na een uur loopen was hij weer geheel tot kalmte gekomen. Hij klom tegen een hoog duin op. Boven, op den top, ging hij op zijn buik liggen en dacht lang, met gefronste wenkbrauwen, na. Hij haalde zijn portefeuille te voorschijn, nam er een briefkaart uit, waarop hij iets schreef.

Bij zijn terugkeer naar het hotel deed hij de kaart in de stationsbrievenbus.

Aan het diner was hij volmaakt rustig. Er werd geen woord tusschen hen gewisseld. Slechts bij Dr Van Leeuwen viel een stijgende onrust waar te nemen.

Freek was precies half acht op de afgesproken plaats. In het oogenblik, dat Dr Van Leeuwen zich even verwijderd had, had hij nu kans gezien te ontsnappen. Lang behoefde hij niet te wachten. De badgasten zaten blijkbaar nog aan tafel, want er was op den boulevard geen mensch te zien. Hij was de eenige. Hij tuurde naar de zee. Plotseling legde iemand van achteren af twee handen op zijn oogen. Freek schrok even, pakte de handen beet en draaide zich om.

„Dáág,” zei ze. Hij keek haar even aan, sloeg toen zijn arm om haar schouders en zoende haar.

Samen wandelden ze daarna verder.

„Ik moet om negen uur thuis zijn,” zei ze.

„Er komen nog meer dagen,” antwoordde hij geheimzinnig.